

УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ ДІЯЛЬНОСТІ РЕГІОНАЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Печко Н.Г.

Науковий керівник – Світлична В.Ю., канд. екон. наук, доцент

Питанням категоріального визначення, управління й оцінки ризиків присвячено достатньо велика кількість робіт вітчизняних та зарубіжних економістів і фахівців в галузі менеджменту. Серед них можна виділити праці: Вітлінського В.В., Конорева В.В., Шевчук Л.Т.

В той же час дослідження сучасного стану наукових досліджень даного питання свідчить про багатоваріантність та найчастіше – поларність трактовок економічного змісту категорії «ризик», а також недостатність розробок методичних положень з вибору методу оцінки даного економічного явища.

Побудова ефективної системи ризик-менеджменту на підприємствах регіону багато в чому ґрунтується саме на застосуванні кількісної оцінки ризику, так і визначенні сутності економічного ризику діяльності господарюючих суб'єктів.

Можна виділити такі основні моменти, що є невід'ємними характеристиками категорії «ризик»: економічний характер даного явища; об'єктивність існування; випадковий, імовірнісний характер, наявність невизначеності; суб'єктивність сприйняття ризику людиною; наявність альтернативних рішень; виникнення можливих відхилень від поставленої мети.

Щодо природи регіональних ризиків, вважаємо цікавою та такою, що заслуговує на увагу, точку зору Конорева В. В. У своєму дослідженні він зазначає: «Природа регіонального ризику двоїста. Регіональний ризик відноситься до систематичних ризиків в межах регіональної економіки та є несистематическим в рамках світової економіки і економіки країни. Це означає, що регіональний ризик не може бути зменшений за рахунок збільшення числа об'єктів вкладень в масштаб мезоекономіки».

Управління ризиками представляє собою процес виявлення і оцінки ризиків, а також вибір методів та інструментів управління з метою його оптимізації. Іншими словами, це вміння використовувати в управлінській діяльності різноманітні підходи, процеси, заходи, які дають можливість в певній мірі прогнозувати можливість настання ризикових подій і намагатися знизити ступень ризику до припустимого рівня.

Базуючись на результатах досліджень вважаємо, що процес управління регіональним ризиком – це поетапна діяльність, що вклю-

чає діагностику підприємств, вироблення і прийняття рішень із стратегії управління ризиками, розробку механізмів мінімізації та усунення ризиків, бюджетування системи управління ризиками. А основними етапами управління ризиками регіону виступають наступні:

- діагностика підприємств регіону: визначення небезпечних і вузьких місць підприємств регіону в технологічному, географічному, фінансовому, соціальному аспектах; ранжування ризиків, визначення пріоритетів; виділення критичних ризиків;

- вироблення і прийняття рішень із стратегії управління ризиками регіону;

- розробка механізму мінімізації та усунення ризиків: застосування одного чи декількох, комбінації методів диверсифікації, лімітування, страхування ризиків, стримання або передачі ризиків;

- бюджетування системи управління ризиком: прогнозування економічних вигод від функціонування системи управління ризиками; прогнозування витрат на функціонування системи управління ризиками; створення системи резервів.

Об'єктивність та багатогранність ризику у діяльності підприємств регіону в сучасних умовах потребує необхідності урахування його при розробці економічної стратегії їх діяльності. Створення системи управління та оцінки ризику у динаміці забезпечить сталий розвиток підприємств регіону та їх гнучкість у сучасному динамічному середовищі.

ОБЛКОВО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ АКЦІОНЕРНИМ КАПІТАЛОМ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ НА ПРИКЛАДІ АТ «ГРЕСТ ЖИТЛОБУД-1

Ищенко В.Є., Гаргацева Г.Ш.

Науковий керівник – Кадничанський М.В., канд. екон. наук, доцент

Із появою акціонерної форми власності (середина XIX-XX ст.), коли індивідуальних капіталів, навіть досить потужних, було недостатньо для здійснення таких масштабних проєктів: як будівництво залізниць, каналів, освоєння нових регіонів тощо. Не допомагала при їх реалізації можливість використання позичкового капіталу у вигляді банківських кредитів. По-перше, банківський кредит надається окремому підприємцю-капіталісту в розмірах, котрі не перевищують вартості його власного майна, адже повернення позики необхідно гарантувати. По-друге, такий кредит надається на обмежений термін. Тому для розв'язання суперечностей цього етапу розвитку продуктивних сил виникли акціонерні товариства як своєрідна форма централізації капі-